

העותר: עו"ד שחר בן מאיר
רח' אבא הילל סילבר 12
רמת גן
טל: 03-6127878, פקס: 03-6127979
(להלן: "העותר")

- נגד -

1. המשיבים: הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
ע"י עו"ד יעקב פינקלשטיין מפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
רח' מח"ל 7, ירושלים
טל': 02-5419501, פקס: 02-5419582
(להלן: "המשיב 1")

2. מר בנימין נתניהו
באמצעות ב"כ עו"ד דוד נ. שמרון ואח'
ממשרד א.ש. שמרון, י.מלכו, פרסקי ושות', עורכי-דין
הגן הטכנולוגי 1, מנחת (מלחה), ירושלים 9695801
טל': 02-6490649, פקס: 02-6490659
(להלן: "המשיב 2")

3. מר שאול אלוביץ
באמצעות ב"כ עו"ד עודד רביבו ואח'
ממשרד פישר בכר חן וויל אוריון ושות', עורכי דין
רח' דניאל פריש 3, תל אביב
טל': 03-6944131, פקס: 03-6944157
(להלן: "המשיב 3")

כתב תשובה מטעם המשיב 2

1. המשיב 2, בנימין נתניהו, ראש ממשלת ישראל, מתכבד להגיש כתב תשובה זה לבית המשפט הנכבד.
2. בית המשפט מתבקש לדחות את העתירה ולהורות שאין מקום לחשוף את פירוט הפגישות הפרטיות של המשיב 2 עם המשיב 3. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את העותר בהוצאות המשיב 2 ובשכר טרחת עו"ד, בצירוף מע"מ כדון, ובתוספת הפרשי ריבית והצמדה כחוק עד ליום התשלום המלא בפועל.

א. פתח דבר

3. עתירה זו היא עתירה קנטרנית וטורדנית, שכל מטרתה השגת חומר רכילותי וספוקלטיבי אודות ראש הממשלה, אשר ישמש בסיס להטלת דופי בפעולותיו, ולפגיעה בשמו הטוב ובמעמדו הציבורי.
4. עתירה זו מתווספת לשורה ארוכה של עתירות דומות, בהן נקט העותר החל משנת 2013, במסווה של "אזרח מודאג" המבקש באופן עצמאי (ועל דעת עצמו) לתקוף החלטות ופעולות של הדרג הנבחר - וגם של יחידים במגזר הפרטי - אשר אינן עולות בקנה אחד עם השקפת עולמו וטעמו האישי. מזה מספר שנים משקיע העותר מאמצים ניכרים לתקוף מגוון רחב של אישים ומוסדות אשר אינם נוגעים אליו באופן אישי, בטענות יצירתיות אך משוללות כל בסיס כאילו פעולות אלו מהוות עבירה על החוק ו/או מהוות פגיעה בזכויותיו.
5. עתירותיו הרבות של העותר מגלות שמגמתו המרכזית היא **לפגוע ולשבש את פעילותו של המשיב 2**, הוא ראש ממשלת ישראל, ולהטיל דופי במעשיו. העותר מחפש דרכים להציג את המשיב 2 באור שלילי ולהרבות שיח של טינה וביקורת כלפי הממשלה והעומד בראשה. גם במקרה הנדון לא היה שום דופי בפעולותיו של המשיב 2. יותר מכך, המשיב 2 פעל לפני משורת הדין כדי שלא יהיה משום חשש לפגיעה בטוהר המידות.
6. כפי שיתואר בהרחבה בהמשך, לאחר פנייתו של היועץ המשפטי לממשלה, המשיב 2 הביע את נכונותו להימנע מפעולות העלולות להעלות ולו חשד בלבד לניגוד עניינים. היועץ המשפטי לממשלה הכין חוות דעת המציינת כיצד על המשיב 2 לנהוג בכדי שלא יהיה במעשיו כל דופי ובכך הסדיר את מערכת היחסים בין המשיב 2 למשיב 3, כך שלא יהיה בה מראית עין לפגיעה בשלטון החוק. כעת מגיע העותר ומנסה על דעת עצמו להציג את המשיב 2 באור שלילי על ידי עתירה העושה שימוש לרעה בהליכי בית המשפט תוך ניסיון לחדור לפרטיותו של המשיב 2. מרגע שהמשיב 2 הביע את נכונותו להימנע מפעולות העלולות להעלות ולו חשד בלבד לניגוד עניינים הנוגעים לקשר בינו לבין המשיב 3, יש לראות בכל פעילות מעבר לכך כעניין פרטי מובהק אשר אין לאפשר לעותר לחדור אליו.

ב. עתירות קודמות המלמדות על מניעיו של העותר

7. להלן נביא מספר דוגמאות מפועלו "העשיר" של העותר, במהלך השנים האחרונות:
 - א. ת"א (ת"א) 13-04-1905 עו"ד שחר בן מאיר נ' נוחי דנקנר
בתיק זה, תבע העותר את מר נוחי דנקנר וחברות פרטיות שבבעלותו על כך שהטילו, לטענתו, "חרם מודעות" על עיתון "הארץ", אשר העותר נמנה בין מנוייו, בעילה (היצירתית משהו) כי הדבר גורם להתמוטטות כלכלית של העיתון, דבר הפוגע בחופש הביטוי שלו. הנתבעות הגישו בקשה לסילוק על הסף, בעילה של היעדר עילה והיעדר יריבות.
בדיון, ציין בית המשפט כי טענתו של העותר "מוקשית עד מאד...אינה מידתית ואינה סבירה". לאור זאת, **דחה בית המשפט את התביעה על הסף** (צעד אשר בית המשפט מחשיב כקיצוני) והשית על העותר הוצאות משפט בגובה 30,000 ש"ח.
 - ב. בג"ץ 1453/15 עו"ד שחר בן מאיר נ' יו"ר ועדת הבחירות של הכנסת

עתירה זו הוגשה כנגד החלטת ועדת הבחירות המרכזית לדחות את בקשתו של העותר למנוע את הפצתו של העיתון "ישראל היום" בטענה כי הפצת העיתון מהווה תעמולת בחירות אסורה. מדיווחים אודות הדיון שהתקיים בפני בית המשפט, עולה כי שופטי בית המשפט ביקרו קשות את עתירתו של העותר. כבוד השופט עמית העיר כי "אדוני ביקש את הסעד של איסור פרסום תעמולת בחירות אסורה...ממתי מוציאים צו מניעה למשהו שהחוק מלכתחילה אוסר עליו?". כבוד הנשיאה נאור ציינה כי "לו יינתן צו החלטי כזה, מכאן ועד הבחירות אנו מוצאים עצמנו בהליכי בזיון כי אדוני יטען שזו כן תעמולה, לא תעמולה" שעל זה הוסיף השופט עמית ש"איך אפשר לתת צו כזה שמחזיר אותנו כל שני וחמישי? אז בית המשפט יתחיל לפקח על כל כתבה שתהיה?"

פסק הדין הסופי מציין כי העותר, **לאחר ששמע את הערות השופטים, משך את עתירתו והיא נמחקה**. יצוין כי בהחלטת ועדת הבחירות המרכזית הושט על העותר הוצאות בסך 20,000 ש"ח.

לאחר שעתר לוועדת הבחירות המרכזית (ונדחה) עתר כנגד החלטה זו לבג"ץ (ונדחה) לא עמד העותר נואש, ופנה על פי דיווחים ביום 22.6.15 למבקר המדינה בבקשה שיבדוק חשד לפיה מפר העיתון "ישראל היום" את חוק מימון מפלגות בכך שאופן הסיקור שלו הופך אותו ל"שופר תעמולה" ועולה לכדי מימון האסור על פי חוק.

גם בכך לא אמר העותר די, וביום 2.8.16 הגיש העותר תלונה ליועץ המשפטי לממשלה, ובו דרש כי תיפתח חקירה פלילית כנגד העיתון "ישראל היום" על הפליה פסולה המנוגדת לחוק. לאחר כחודש ימים (ביום 16.9.16) הגיש העותר **תלונה נוספת** כנגד העיתון "ישראל היום" שוב בטענה כי הינו מפלה בניגוד לחוק, והפעם לפרקליטות המדינה. בתשובה מיום 20.9.15 הודיעה הפרקליטות כי אין מקום לפתוח בחקירה. העותר לא אהב את ההחלטה ה"לא נכונה", לא ראויה, המקוממת והמעודדת אפליה" כדבריו, של הפרקליטות, והגיש ביום 24.9.16 ערר על ההחלטה.

ג. בג"ץ 1328/16 עו"ד שחר בן מאיר נ' ראש הממשלה ושר הכלכלה

עתירה זו תוקפת את מינויה של עו"ד מיכל הלפרין לממונה על הרשות להגבלים עסקיים. בין היתר, טען העותר לשינוי תקופת הצינון הקבוע בדין בהן מנועה עו"ד הלפרין מעיסוק בענייני לקוחותיה לשעבר. **עתירתו של העותר נדחתה**. בפסק הדין נכתב כי "**בהמלצתנו ובייעוצנו חזרו בהם העותרים מהעתירה והיא נדחית**" כמוהו לומר- נדרש העותר לעזרתו של בית המשפט להבין שטובתו האישית מכתובה את משיכת העתירה.

ד. בג"ץ 5744/16 עו"ד שחר בן מאיר נ' הכנסת

ביום 21.7.16 הגיש העותר עתירה נוספת, הפעם בבקשה להורות על בטלות החוק המאפשר לחברי כנסת להדיח את חבריהם. טרם ניתנה החלטה סופית בעתירה.

ה. מפרסומים ברשת האינטרנט עולה, כי העותר הגיש גם עתירה לבג"ץ לחשוף את פרטי הוצאות הנסיעה הרשמית של ראש הממשלה ורעייתו לניו יורק בחודש ספטמבר 2015. לפי המצוי בידי הח"מ העתירה לא הגיעה לכדי החלטה סופית, אך בין לבין פורסמו הוצאות הנסיעה לציבור.

1. ממש לאחרונה, ביום 2.11.16, הגיש העותר עתירה נוספת נגד ראש הממשלה, יחד עם עו"ד יצחק אבירם. העותרים מבקשים לדעת מדוע ראש הממשלה לא משלם מיסים עבור טובות הנאה שהוא מקבל מהמדינה כמעסיקתו, אשר אינן נחשבות להוצאות שהוצאו במסגרת מילוי תפקידו. העותרים קיבלו תשובה לשאלתם מעו"ד אורן פונו ממחלקת ייעוץ וחקיקה במשרד המשפטים אשר "עמדת אגף החשב הכללי, כפי שיושמה לגבי ראשי הממשלה, הנוכחי ובעבר, היא כי הנורמה שנקבעה על-ידי הרשות המחוקקת, לפיה המדינה תשתף בהוצאות מעונו הפרטי של ראש הממשלה מחוץ לירושלים, משקפת תפיסה על-פיה יש לאפשר לראש הממשלה תפקוד רציף בכל שעות היממה ועל פני כל ימות השנה, וזאת כמתבקש מאופיו המיוחד של התפקיד הבכיר ביותר בממשלת ישראל." נראה שהעותרים שלא נרתעו מלהגיש בכל זאת עתירה לבג"ץ, מבקשים לייצר "כותרות שליליות" נגד ראש הממשלה אף על פי שהוא פועל ללא כל רבב, ואף לא שינה מכל נורמה הנוהגת במדינה מזה שנים רבות.
8. פועלו של העותר אינו מצטמצם לעתירות לבית המשפט בלבד.
- א. באתר העין השביעית (www.the7eye.org.il) פורסם שבאוגוסט 2015 שיגר העותר מכתב לחברת הגו נובל אנרגי בו ערער על נכונות אופן חלוקת תקציבי הפרסום של החברה בישראל. לפי ניתוח שסיפק העותר, נובל אנרגי מבצעת פרסום יתר בעיתונות החרדית, דבר שלעמדתו אינה סבירה לאור מידע הידוע לו באופן אישי. העותר טען כלפי נובל אנרגי כי מהחלטתם עולה חשד לנסיון השפעה דרך העיתונות החרדית- על המפלגות החרדיות- שבתורם עלולים להשפיע על החלטות הנוגעות לחברה המתקבלות בכנסת בתחום הגו. העותר דרש לקבל מנובל אנרגי חוות דעת תוך 30 יום על כך שאינם עוברים על "החוק האמריקאי למניעת שחיתות במדינות זרות" ולא- יגיש תלונה למשרד המשפטים האמריקאי.
- ב. בנובמבר 2015 דווח על מכתב ששיגר העותר אל יועמ"ש עיריית תל-אביב יפו, ובו דרש לאסור את הפצת העיתון "ישראל היום" בתחומי העיר, בטענה לפיה הפצת העיתון ללא תשלום, מפרה את חוקי העזר של העיר תל אביב.
- ג. מפרסומים בחודש יוני דהשנה עולה כי העותר היה בין הפונים למשרד המשפטים וליועץ המשפטי לממשלה בדרישה לחקור את עדותו של איש העסקים הצרפתי ארנו מימרן, אשר ניתנה במהלך משפט המתנהל נגדו בצרפת, ולפיה סיפק מימון לבחירות המקדימות של ראש הממשלה נתניהו בשנת 2009 (דבר המוכחש).

ג. העותר עושה שימוש לרעה בהליכי בית המשפט

9. אין בכל האמור לעיל אלא להראות כי העותר פועל באופן סדרתי בפני מערכת המשפט ורשויות שלטוניות אחרות במטרה להתערב בהחלטות מינהלתיות ושיפוטיות ולהביא לתוצאות הרצויות בעיניו. על אף שנדחה פעם אחר פעם, על ידי רשויות שונות ומותבים שונים, לאחר שהוער לו פעמים מספר כי טענותיו משוללות כל יסוד, דחוקות עד מאוד, בלתי סבירות ובלתי ראויות- ממשיך העותר לפעול ללא לאות לכפות על רשויות שלטוניות והמשרתים בהן לפעול באופן הנראה בעיניו שלו. כך צוטט העותר באחת מן הכתבות הסיקורות את פועלו, כי מגדיר את עצמו כ"אזרח מעורב בלי שייכות

למפלגה פוליטית" אשר "יכול לנצל את היכולת שלו כעורך דין" להגיש עתירות לבית משפט לפי שיקול דעתו.

10. זכות העמידה של עותר ציבורי (אדם או גוף הפונה לבית המשפט למען מטרה ציבורית כללית) הורחבה מאוד בבתי המשפט בישראל. בית המשפט בישראל פתח את שעריו בפני עתירות ציבוריות שיש בהן חשיבות לשלטון החוק, אפילו כאשר אין לעותר עניין אישי בעתירה (ז' סגל, **זכות העמידה בבית המשפט הגבוה לצדק** (פפירוס, מהדורה 2, תשנ"ד)).

11. אולם דרך השער של העתירה הציבורית נחפזים להכנס מפעם לפעם גם עותרים בלתי ראויים, שאינם פועלים למען מטרה ציבורית ולפיכך אינם עותרים ציבוריים. הם מנסים לשבש פעולות של אלה שנבחרו בהליך דמוקרטי, **זאת בכדי להכניס בדלת האחורית את השקפת עולמם**. עותרים אלה אינם עושים די הצורך את מלאכת למידת המסכת המשפטית נשוא עתירתם ומחפשים בעיקר את אור הזרקורים הנלווה לא פעם לעתירות ציבוריות (בג"ץ 2148/94 אמנון גלברט נ' נשיא בית המשפט העליון ויושב-ראש ועדת החקירה לבדיקת אירוע הטבח בחברון, **השופט מאיר שמגר**, מח (3) 573).

12. אין צורך בשייכות פוליטית כדי לראות שהמגמה המרכזית של העותר היא לפעול באפיקים שונים ומגוונים כדי לפגוע ולשבש את פעילותו של המשיב 2, הוא ראש ממשלת ישראל, ולהטיל דופי במעשיו. העותר מאמץ את כשרונותיו הרבים כדי למצוא דרכים להציג את המשיב באור שלילי ולהרבות שיח של טינה וביקורת כלפי הממשלה והעומד בראשה, מאמצים המהווים טעם לפגם במקרה הטוב, ופעולות בעלות אופי אנטי-דמוקרטי במקרה הטוב פחות. מאמצים אשר לרוב, הסתיימו בלא כלום.

13. ידוע כי על בעל דין להשתמש בכוחותיו המשפטיים בתום לב והגינות. הרחבה אין סופית של זכות הגישה לערכאות, עלולה להפוך את בתי המשפט לכלי להגשמת אינטרסים פסולים, לניגוח בעלי דין בחוסר תום לב, ועשיית שימוש לרעה בהליך משפטי. נזכיר כי לבית המשפט סמכות טבועה למתן סעד דיוני בגין שימוש לרעה בהליכי משפט (539/78 **לואל ואח' נ' לויס ואח'** פ"ד לד(4) 286).

14. עתירה זו אינה אלא נסיון נוסף של העותר לתקוע מסמרים בגלגלי פעילות הממשלה והעומד בראשה, ולהטיל אשמות חסרות שחר על ידי הצגה מגמתית ושלילית של קשריו האישיים והחברתיים של ראש הממשלה. לפיכך, דינה להידחות.

ד. חוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה

15. את עיקר הצדקתו לבקשת המידע בדבר פגישותיו של המשיב 2 עם המשיב 3, מטיל העותר על מכתבו של היועץ המשפטי לממשלה למשיב 2 שפורסמה ביום ה-14.6.2016 (להלן: "**חוות הדעת**") (ראו נספח 10 לעתירה). לטענתו, חוות הדעת קובעת פוזיטיבית כי פגישה בין המשיב 2 למשיב 3 מהווה ניגוד עניינים אסור, אשר נדרש מהמשיב 2 מתוקף סמכותו כשר התקשורת בפועל, להימנע ממנה.

16. העותר לא דק פורתא. המשיב 2 אמנם מסכים לתיאור העובדתי העומד בבסיס חוות הדעת – הלא הוא יחסי החברות בינו לבין המשיב 3- אלא שהמסקנה המתבקשת שונה בתכלית! על אף שאין פסול בדבר, הביע המשיב 2 את נכונותו להימנע מפעולות העלולות להעלות ולו **חשש בלבד** לניגוד עניינים. חוות הדעת אינה באה אלא לתרגם עלי דף באופן נהיר ומרוכז את הפירוש המעשי של נכונות זו-

ולהתוות את התחומים והנושאים אשר מהם על המשיב להימנע כדי לחסוך ולו חשש לקבלת החלטה שלא משיקולים מקצועיים ואובייקטיביים (עיי' סעיף 5 לחוות הדעת).

17. המסקנה האופרטיבית מחוות הדעת הפוכה לחלוטין מזו אשר מציג העותר. **אין מקום בחוות הדעת בו נדרש המשיב 2 להימנע מפגישותיו התקופתיות עם המשיב 3, המתקיימות לאור חברות ארוכת שנים השוררת בין השניים ובנות זוגם. אדרבה! ההימנעות היא אך ורק מהפעלת הסמכויות השלטוניות במקרים בהם עולה חשש לניגוד.**

18. הממשלה יישמה את חוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה וקיבלה החלטה על העברת הסמכויות השלטוניות של המשיב 2 מתוקף סמכותו כשר התקשורת, אשר נוגעות למשיב 3. הסמכויות הועברו לשר צחי הנגבי (החלטה 1661 של הממשלה ה-34 "העברת סמכויות משר התקשורת לשר צחי הנגבי" (14.7.2016)) (להלן: "החלטת הממשלה").

החלטת הממשלה מצורפת לכתב תשובה זה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנה ומסומנת כנספח 1

19. ככל הנראה, העותר מבבל בין עולם היפוטטי רצוי (על ידו) לבין המצב המשפטי המצוי בפועל. דוקטרינת ניגוד העניינים נוגעת לביצוע תפקידו של איש הציבור, אשר נאסר עליו להפעיל את סמכותו השלטונית כאשר נתון הוא להשפעתם של אינטרסים סותרים בו זמנית. לדוגמא, במקרה בו בהפעלת סמכות כלשהי מעורב אינטרס ראוי וטבעי של טובת הציבור ולצד זאת אינטרס אישי אשר עלול להשפיע על החלטתו של איש הציבור (ראה לעניין זה את בג"ץ 531/79 "סיעת הליכוד" בעיריית פתח תקוה נ' מועצת עיריית פתח תקוה פ"ד (2) 566 (1980) הנחשב לפסק דין מנחה בעניין).

20. בהתאם לאמור, חוות הדעת מתווה מהן הסמכויות השלטוניות אשר אותן המשיב 2 מנוע מלהפעיל, בכדי למנוע ולו מראית עין של ניגוד עניינים. הפעלת סמכויות שלטוניות לחוד וחברות אישית לחוד. גם תחת כובעו של המשיב 2 כשר התקשורת- אין הוא מנוע מלהיפגש במסגרת חברית עם המשיב 3.

21. משנקבע כי פגישות אלה הן לגיטימיות ואינן, כשלעצמן, נוגעות לדיון הציבורי בנוגע לאופן הפעלת סמכויותיו של המשיב 2 כשר התקשורת, הרי שאין מקום להיעתר לבקשה לחשוף פרטים אודות פגישות שהתקיימו בינו לבין המשיב 3. דווקא משום שהמשיב 2 הסדיר את העניינים בנוגע למשיב 3 שמהם עולה חשש לניגוד עניינים, היא הנותנת שבשאר העניינים המשיב 2 יכול לעסוק. קל וחומר לגבי פגישות פרטיות בין המשיב 2 ובת זוגו והמשיב 3 ובת זוגו, שכלל האנשים מקיימים קשרים חברתיים ונפגשים מפעם לפעם.

ה. פגיעה בפרטיותם של המשיבים

22. בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את העתירה, גם לאור הפגיעה בפרטיותו של המשיב 2, ולחלופין לאור הפגיעה בפרטיותו של המשיב 3.

23. זכותו של אדם לשמור על פרטיותו הינה מן המפורסמות, ועליה נאמר כי היא "אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי" וכי היא "אחת מזכויות העל המבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, כערך בפני עצמו" (בג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581 (2006) (להלן: "עניין פלונית"). הזכות לפרטיות הוכרה משך שנים בפסיקת בית המשפט העליון וזכתה לעיגון רשמי במסגרת חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981

(להלן: "חוק הגנת הפרטיות"). לאחר זמן, שודרגה מעמדה של הזכות כאשר עוגנה במסגרת סעיף 7א) לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע כי:

"כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו".

בכך למעשה "טיפסה הזכות לפרטיות במעלה המדרג הנורמטיבי והתמקמה, בצדן של זכויות יסוד אחרות, בראש הפירמידה של זכויות האדם בישראל, כנגזרת של ערך היסוד של השיטה- כבוד האדם."¹

24. בית המשפט העליון חזר והדגיש את מעמדה של הזכות לפרטיות בהודמנויות רבות. כך קבע הנשיא (כתוארו אז) ברק בעניין פלונית:

"הזכות לפרטיות היא מהחשובות שבזכויות האדם בישראל... שורשיה נעוצים עמוק במורשתנו היהודית... היא מתבקשת, איפוא, מערכיה של ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית גם יחד. היא מוכרת על ידי המשפט המקובל הישראלי כזכות אדם... ב-1981 נחקק חוק הגנת הפרטיות. הפרטיות הוגדרה בחוק (סעיף 2) באופן שאינו 'מכסה' את כל מקרי הפרטיות המקובלים. בכל הנוגע לפגיעה בפרטיות שמעבר להגדרת החוק, ממשיך לחול המשפט המקובל הישראלי... ב-1992 חל שינוי מהותי במעמדה של הזכות לפרטיות... חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו הכיר במפורש בזכות חוקתית לפרטיות... בכך הוכרה זכות חוקתית לפרטיות בהיקף רחב יותר מהיקפה של הפרטיות בחוק הגנת הפרטיות. אכן, מכוחו של חוק היסוד הפכה הפרטיות לזכות חוקתית-על-חוקית... כל רשות מרשויות השלטון – וכל בית דין ובית משפט במדינה בכלל זה – חייבת לכבדה".

(עניין פלונית, פסקה 8).

25. יש להטעים, שמעמדה החוקתי של הזכות לפרטיות הוכרה לא רק בניתוח עצמאי של הזכות, אלא גם מול זכויות יסוד אחרות בעלות מעמד שווה תוקף. כך קבע בית המשפט בבג"ץ 2481/93 יוסף דיין נ' ניצב יהודה וילק, מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456 (1994) (להלן: "עניין דיין")- כי בכל הנוגע לאיזון בין הזכות לפרטיות לחופש הביטוי "אין לנו עניין באיזון אנכי...עניין לנו כאן בשתי זכויות אדם שוות מעמד, אשר האיזון צריך להתבטא ביותור ההדדי אשר כל זכות צריכה לוותר ברעותה כדי לאפשר את קיומן של השתיים גם יחד". בערכאות הנמוכות אף נשמעה העמדה כי לאור כינונו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הזכות לפרטיות גוברת על הזכות לחופש ביטוי.² יש לזכור דברים אלה בעת בחינת הזכות לפרטיות אל מול הזכות לחופש מידע, אשר על אף חשיבותה הרב ועיגונה בחוק, אין חולק כי איננה כשלעצמה בעלת מעמד חוקתי.³

¹ עומר טנא "הזכות לפרטיות בעקבות חוק יסוד כבוד האדם: מהפך מושגי, חוקתי ורגולטורי" קריית משפט ח 39 (תשס"ט).
² ת"א (ת"א) 967/97 חיים יבין נ' ידיעות אחרונות בע"מ (לא פורסם, ניתן ביום 18.7.1997).
³ לכל היותר מהווה הוא לעתים אמצעי להגשמת זכויות חוקתיות אחרות, כגון חופש הביטוי.

הזכות לפרטיות של איש ציבור

26. לאור מעמדה החוקתי והיותה מאבני היסוד של זכויות הפרט, ניתנת הזכות לפרטיות לכל אדם באשר הוא, קטון כגדול. כך העיר השופט (כתוארו אז) חיים כהן כי בכל הנוגע לגילוי פרטים מחייו של אדם "במדינה הזאת שולט החוק, ודין אחד לחשובים ולבלתי חשובים, לאישי ציבור וליושבי קרנות" (בג"ץ 447/72 ד"ר ברננדו ישמחוביץ' נ' אהרון ברוך ואח' פ"ד כז(2) 253, 267 (1973)).

27. וכך קבע המשנה לנשיא (כתוארו אז) ברק:

"איש הציבור זכאי אף הוא לפרטיות. היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשלול ממנו את הזכות להיות בדל"ת אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זקוק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסיומו של יום."

ובהמשך בנוגע לקיום הפגנה מול ביתו של איש ציבור, צוין כי-

"חופש האסיפה והביטוי שעליהם הסתמך העותר בעתירתו, אין פירושו מתן היתר לחדור לרשות היחיד של איש הממלא תפקיד ציבורי ולהטריד אותו ואת בני ביתו בחייהם הפרטיים" (עניין דיין, בעמ' 479-480).

28. יפים לעניין זה דברי המלומד פרופ' דוד קרצ'מר:

"All persons, including public figures, are entitled to respect for the privacy of their homes. The degree of privacy enjoyed may differ, however, according to the degree of public exposure a person has chosen for himself. Thus, a public figure may have to tolerate invasions of his privacy which no purely private individual is forced to suffer. The tolerated invasions on the privacy of such a person, however, may not amount to total abrogation of his right to privacy"⁴

(ההדגשות של הח"מ)

29. בהקשר זה יש לחזור ללשונו הברורה של סעיף 7(א) לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע כי "כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו". הזכות לפרטיות, מתוקף מרכזיותה ומעמדה החוקתי, היא נחלתו של האדם באשר הוא אדם, ללא קשר למעמדו הציבורי או תפקידו בחברה.

⁴ David Kretzmer, "Demonstrations and the Law", 19 Israel Law Review 47, 120 (1984)

ניסוח מקיף זה אינו סתם. הוא עומד בקנה אחד עם היקף הזכות לפרטיות כפי שהוגדר באמנות בינלאומיות ובדין הפנימי השורר במדינות רבות.
כך לדוגמה לשון סעיף 12 להכרזה בדבר זכויות האדם של ארגון האומות המאוחדות מיום 10.12.1948:

"No one shall be subjected to arbitrary interference with his privacy, family, home or correspondence, nor to attacks on his honor and reputation. Everyone has the right to protection of the law against such interference or attacks".

וכן לשון סעיף 8 לאמנה האירופאית לזכויות אדם (1950):

"Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence."

סעיף זה אומץ על ידי המחוקק הבריטי במסגרת חוק ה-HUMAN RIGHTS ACT, 1998. ניסוח כמעט זהה מופיע גם בסעיף 9 לקודקס האזרחי הצרפתי (בתרגום לאנגלית):

"Everyone has the right to respect for his private life"

הנה, אם כן, הזכות לפרטיות הינה זכות בעלת מעמד חוקתי ונתונה לכל אדם. אנשי ציבור ובעלי תפקידים בכירים, אשר באופן רגיל חשופים הם לעיני הציבור הרחב, אינם מוחרגים ממנה. הביטויים "כל אדם", "No one", ו-"Everyone" אינם ביטויים בעלמא. אילו רצה המחוקק להחריג את הזכות לפרטיות מאדם כזה או אחר, הוא היה מבטא את הדברים ומשתמש בביטויים אחרים מאלה בהם בחר בפועל.

30. נכון הוא הדבר, שלאור מעמדם של אישי ציבור והחשיפה לה זוכים כעניין שבשגרה, היקף ההגנה הניתנת לזכותם לפרטיות שונה מזו הניתנת לאזרח "רגיל" מן השורה. רבות עולה הטענה שבגין מעמדם הציבורי, נותנים אישי הציבור את הסכמתם מכללא שפרטים מחייהם יהיו מפורסמים ברבים. ואולם, אין משמעות הדבר שיש היתר גורף לגלות את פרטיהם האישיים ביותר של אישי הציבור, ולחשוף את קרביהם בחוצות רבים. גם אנשי ציבור- אנשים הם, וזכאים הם לפרטיות בהתאם למעמדם ולהקשר הדברים. יפים לעניין זה דבריה של פרופ' רות גביון:

"אף לגבי אלה הממלאים תפקידים ציבוריים ממש אין הטיעון של הסכמה מכללא מאיר עיניים. גם פה יש להבדיל בין סוגי תפקידים ציבוריים, ובין סוגי מידע. יש אנשי ציבור המחזרים אחרי פרסום, יהא תוכנו אשר יהא, מתוך ההנחה כי יותר טוב פרסום כלשהו מהתעלמות של אמצעי התקשורת. לגביהם, ההסכמה לפרסום הינה אמיתית ולא בעייתית. אולם יש אף כאלה המקפידים לשמור לפחות חלק מחייהם מחוץ לאמצעי התקשורת. לגבי אלה

יש הסכמה מכללא לכך שידונו בהיבטים מסוימים של חייהם והופעתם, הקשורים לתפקיד. לגבי פרטים אחרים - אין לדבר על הסכמה..."
(רות גביון "איסור פרסום הפוגע בפרטיות- הזכות לפרטיות וזכות הציבור לדעת" זכויות אזרח בישראל- קובץ מאמרים לכבודו של חיים כהן 177 (רות גביון עורכת, 1982))

נמצא, שהיותו של אדם איש ציבור אינו אומר כי נטול הוא כל הגנה על פרטיותו. על אף החדירה המוגברת לחייו של איש הציבור, זכאי הוא להגנה- הגנה חוקתית- על מרחבו הפרטי בו אין עניין לתת לציבור לעסוק בו.

חשיפת יומני פגישותיו של ראש הממשלה מהווה פגיעה בפרטיותו

31. סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, תשנ"ח- 1988 (להלן: "חוק חופש המידע") קובע כי:

"רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה:

(3) ידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק

הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות),

אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין";

סעיף 9(2) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות כוללת, בין היתר "שימוש בידעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר שלא למטרה שלשמה נמסרה". קשריו התברותיים ותיעוד הפגישות שאדם מקיים עם חבר מרעיו- הגם שאדם זה הוא איש ציבור הנושא בתפקיד רם דרג- הינם מענייניו האישיים של אדם שאת חשיפתם יש למנוע בגין הפגיעה בפרטיות שבדבר. כפי שבית המשפט ציין במספר הקשרים, הביטוי "ענייניו הפרטיים" של אדם בחוק הגנת הפרטיות הינו ביטוי עמום אשר יש לפרשו באופן רחב (בג"ץ 6824/07 מנאע נ' רשות המסים (פורסם בנבו, 20.12.10); ראה גם ע"א 1697/11 א. גוסטמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי (פורסם בנבו, 23.1.13))

32. ראוי לציין בהקשר זה, שפירוט סוגי הפגיעה בפרטיות בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות אינו מהווה רשימה סגורה, ולמעשה נתון הדבר לשיקול דעתו של בית המשפט לבחון בנסיבות העניין אם פרסום המידע הנדרש מצדיק את הפגיעה בפרטיות הנלווה אליו. עוד בשלבי הכנת חוק הגנת הפרטיות עמדו על כך ש:

"הגדרות שונות הוצעו לזכות הפרטיות, אך נראה שזהו אחד המונחים המשפטיים שאינו ניתן להגדרה מדויקת, אם כי תחומיו ברורים למדי. תחומי של המונח מתפרשים לגבי אותם עניינים של הפרט, אשר על פי מוסכמות חברתיות זכאי הפרט לשמרם לעצמו מבלי שזולתו ייתן להן פומבי ללא הסכמתו".⁵

⁵ דין וחשבון הוועדה להגנה מפני פגיעה בצנעת הפרט (יו"ר - שופט בית המשפט העליון, יצחק כהן, תשלי"ז-1976).

ראה עוד בהקשר זה את דבריו של כבוד המשנה לנשיא (כתוארו אז) אלון:

"לא הגדרנו באופן פוזיטיבי את הנושאים הכלולים במושג פרטיות. הגדרה זו הינה קשה ביותר, ואולי אף בלתי אפשרית..."

(ד"ר 9/83 בית הדין הצבאי לערעורים ואח' נ' ועקנין, פ"ד מב(3) 856, 837 (1988).

33. וכך קבע בית המשפט העליון בעניין פלונית לעיל:

"ב-1981 נחקק חוק הגנת הפרטיות. הפרטיות הוגדרה בחוק (סעיף 2) באופן שאינו "מכסה" את כל מקרי הפרטיות המקובלים. בכל הנוגע לפגיעה בפרטיות שמעבר להגדרת החוק, ממשיך לחול המשפט המקובל הישראלי."

מעבר לכך, בית המשפט סבר כי הגנה רחבה זו זכתה לעיגון רשמי עם חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו:

"ב-1992 חל שינוי מהותי במעמדה של הזכות לפרטיות... חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו הכיר במפורש בזכות חקיקתית לפרטיות... בכך הוכרה זכות חוקתית לפרטיות בהיקף רחב יותר מהיקפה של הפרטיות בחוק הגנת הפרטיות"

34. בחינה לגופו של עניין מגלה שאכן יש בחשיפת יומנו הפרטי של המשיב 2 משום פגיעה בפרטיותו של ראש הממשלה ובת זוגו. אם נזכר שאלמנט ההסכמה הינו גורם חשוב בכל הנוגע להצדקת חשיפת מידע מחייהם הפרטיים של אישי ציבור, הרי שבמקרה הזה איש הציבור- מצייץ מפורשות שמתנגד הוא למסירת המידע אודות פגישותיו האישיות היות והדבר פוגע בפרטיותו ובפרטיות בת זוגו. לחידוד העניין ניתן להיעזר במבחן ה"ציפייה הסבירה" הנוהג בשיטת המשפט האמריקאית לבחינת הפגיעה בפרטיות.⁶ על פי מבחן זה, יש לבחון אם לנפגע הייתה "ציפייה סבירה לפרטיות" בנוגע לחומר אותו מבקשים לפרסם. האם ציפייתו של אדם שמועדי פגישותיו האישיות לא ייחשפו, הינה סבירה. התשובה למקרה שלנו: פוק חזי שמועדי פגישות אישיות פרטיות אינן מן הדברים שאנשים נוטים לשתף אחד עם השני כעניין שבשגרה.

35. באיזון שבין חופש הביטוי וזכות הציבור לחופש מידע, לבין הזכות לפרטיות, חוק איסור לשון הרע, התשנ"ח-1998 וחוק הגנת הפרטיות קבעו כהגנה בפני אחריות אזרחית ופלילית את העובדה שהדבר שפורסם היה אמת ושהיה בפרסום "עניין ציבורי" (ס' 14 לחוק איסור לשון הרע) או שהפרסום לא היה כוזב ובפגיעה היה "עניין ציבורי" המצדיק אותה בנסיבות העניין (ס' 18(3) לחוק הגנת הפרטיות). זאת להבדיל ממידע שיש בו "עניין לציבור" בלבד.

⁶ מבחן ה"ציפייה הסבירה" נקבע בפס"ד המנחה (1967) 347 US 389 Katz v. United States.

36. בחינת ה"עניין הציבורי" שיש בחשיפת המידע והאיזון הנדרש מול הזכות לפרטיות נזכר אף בסעיף 17(ד) לחוק חופש המידע אשר קובע:

"על אף הוראות סעיף 9, רשאי בית המשפט להורות על מתן מידע מבוקש, כולו או חלקו ובתנאים שיקבע, אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין".

37. ההבדל בניסוח בין "עניין ציבורי" לבין "עניין לציבור" אינו הבדל סתמי. הוא מבטא גישה לפיה יש להתיר פרסום תוך פגיעה מסויימת בפרטיותו של אדם רק במקרה בו יש לציבור תועלת בידיעתו, למשל בכך שהוא תורם לגיבוש דעתו בעניינים שעל הפרק או תורם לאיכות חייו.

38. וכך עמד בית המשפט העליון על ההבדל בין מונחים אלה:

"המונח 'עניין ציבורי' החליף את המונח הקודם 'עניין לציבור'. משמעות שינוי זה הינה כי דרוש עתה 'עניין ציבורי', המתייחס רק לפירסום המביא עמו משום תועלת לציבור, ולא די שיש בפירסום משום 'עניין לציבור', שיש בו לעתים אך כדי 'לספק מזון לסקרנים או למלא יצרם של רכלנים...' (ע"א 213/69 חברת החשמל לישראל בע"מ ואח' נ' עתון 'הארץ' בע"מ ואח' פ"ד כג(2) 87 (1969)). פירסום עשוי להביא תועלת לציבור אם תורם הוא לגיבוש דעתו בעניינים ציבוריים, ואם יש בו כדי לגרום לשיפור אורחות חייו (ז' סגל, 'הזכות לפרטיות למול הזכות לדעת' עיוני משפט ט (תשמ"ג-מ"ד) 175, 196).

(ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' משה ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994)(להלן: "עניין ונטורה"). וראה גם ע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית [פורסם בנבו, 24.4.14]; וכך ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך [פורסם בנבו, 8.2.12])

39. כאן המקום להביא מדבריו של פרופ' זאב סגל, המצוטט לעיל בעניין ונטורה וכן בפסקי דין רבים העוסקים באבחנה זו:

"השאלה היסודית לתחולת ההגנה האמורה בסעיף 18(3) לחוק (הגנת הפרטיות) הינה מהו אותו 'עניין ציבורי' שיש בו כדי להצדיק פרסום, הפוגע בפרטיות. בהקשר זה גילה המחוקק רצונו הברור שרק 'עניין ציבורי' להבדיל מ'עניין לציבור' יימצא מצדיק פרסום כאמור.
אמת המידה הפרשנית המוצעת על ידינו הינה זו: "עניין ציבורי" המצדיק פגיעה בפרטיות אדם על ידי פרסום, הינה עניין כזה שיש לציבור תועלת בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים, ואם לשם שיפור אורחות חייו...מדובר בנוסחה גמישה למדי אשר הקביעה לגבי תכנה תיעשה על-פי השקפתו האובייקטיבית של בית המשפט, אשר יפעיל את הכלל המשפטי בנסיבות העניין. פרשנות זו יש עימה, לדעתנו, משום החמרה עם כלי

התקשורת, אלא שנראה לנו שאמת מידה ליברלית יותר כלפי פרסומים היא
בו משום התעלמות מן הערך הגלום בזכות הפרטיות.

ובמקום אחר- "בעצם שימוש במונח זה, יש משום הכרעה חקיקתית ברורה למדי, המורה על כוונת המחוקק להעדיף מסוימת של האינטרס הגלום בזכות הפרטיות על פני האינטרס של הציבור לדעת. מגמת היסוד המנחה הייתה לעצב את הגנת החוק (חוק הגנת הפרטיות-הח"מ) במתכונת דומה להגנה מקבילה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965. באותו חוק נקט המחוקק לשון "עניין ציבורי" בכוונה ברורה להבדלה מן המונח "עניין לציבור". הבדלה זו עניין שבמהות היא, ואין הפרשן יכול להתעלם ממנה... פרסום הפוגע בפרטיות אדם עשוי להיות מוצדק מטעמי "עניין ציבורי" אם יש בו משום תועלת לציבור במובן זה שהציבור יוצא נשכר באופן ממשי מידיעתה של עובדה מסוימת... עובדה שהיא 'פרטית' לכאורה אך 'ציבורית' במהותה".

(זאב סגל, "הזכות לפרטיות למול הזכות לדעת" עיוני משפט ט 175, 193-202 (תשמ"ג))

40. מבט משווה מראה, שציר התלבטות זו מוכרת במקומות אחרים בהם נדרשים לבחינת דרישה לחשיפת מידע, מקום שהדבר כרוך בפגיעה בפרטיות. בעניין Von Hannover v. Germany⁷ נידון בפני בית הדין האירופי לזכויות אדם עניינה של נסיכת מונקו, אשר עתרה לצו מניעה נגד פרסום תמונותיה בידי העיתונות המקומית בגרמניה. בית הדין ערך איזון בין חופש חירות לבין פרטיות, ופסק שיש להעריך את מידת התרומה של המידע לדיון שבו יש עניין ציבורי:

"The decisive factor in balancing protection of private life against freedom of expression should lie in the contribution that the published photos and articles make to a debate of general interest"

וכך ציין פרופ' אייל בנבנשתי בניתוח פסק הדין:

"בית המשפט האירופי לזכויות אדם..בהתבסס על נקודת המוצא של שוויון במעמד שני הערכים- חירות ופרטיות- גזר את מבחן האיזון הראוי... (מבחן ש-) מעריך את מידת התרומה של המידע לדיון שיש בו עניין ציבורי. מידת התרומה לדיון הציבורי לא נקבעת לפי הביקוש (העצום!) למידע, אלא נמסרת לשיקול דעתו של בית המשפט...בית המשפט יתעלם מהערך הרב שיש למידע על האדם בשוק התקשורת... גם לאישיות ציבורית יש זכות לבוא ברשות הרבים מבלי שכל צעדיה יתועדו ויפורסמו"

⁷ App. No. 59320/00 *Von Hannover v. Germany* [2004] ECHR 294

(אייל בבנשתי "ה"הפתעונות" והמצלמה הנסתר: על עיתונות, פרטיות,
סקרנות ומציצנות" המשפט יד 233, 241-242 (תשע"א))

41. מכל הנ"ל אנו למדים, שבבקשה לחשיפת מידע על ידי רשות ציבורית- ככל שבחשיפת המידע יש לפגוע בפרטיותו של אדם - יש לבחון באופן מהותי אם לציבור אינטרס לגיטימי בחשיפת המידע המצדיק את הפגיעה בפרטיותו של האדם, כאשר אינטרס לגיטימי הינו מקום בו במידע יש תועלת, ועלול הוא לתרום לדיון ענייני המתנהל בציבור. מקום בו אין המידע רלוונטי ותורם באופן מהותי לעניין שבנדון, יטה בית המשפט לדחות את הבקשה לחשיפת המידע (ראה לדוגמא: עת"מ (ת"א) 1018/01 העמותה הישראלית לתקיפה פסיכיאטרית נ' משרד הבריאות [פורסם בנבו, 9.4.01]; עת"מ (נצ' 30204-11-14 עורכי הדין לקידום מנהל תקין נ' הממונה על חוק חופש המידע במועצה מקומית דבוריה [פורסם בנבו, 1.9.15]).
42. פרסום פגישותיו האישיות של מי שדואג כבר מספר שנים בכל יהבו להצלחת מדינת ישראל משרת רק את ערך ה"מציצנות", ומהווה כפיות טובה לשמה. אין בחשיפת מידע זה כדי לתרום דבר למידע לו זקוק הציבור ויש בו משום עניין ציבורי. העניינים הציבוריים בקשר בין המשיב 2 למשיב 3 הועברו לידי השר צחי הנגבי, לאור חוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה. יש לראות את את פרטי פגישותיו של ראש הממשלה עם המשיב 3 כ"ענייני הפרטיים" שאין מקום לפרסומם.
43. כאמור לעיל, מוקד הדיון בכל הנוגע לשאלה אפשרית של ניגוד עניינים הינה הפעלת הסמכויות השלטוניות הנתונות בידיו של ראש הממשלה, ולא עצם החברות שלו עם המשיב 3. חברות זו עם המשיב 3 קיימת מזה כשני עשורים וכמו כל חברות בין בני אדם- מתחזקת היא על ידי פגישות תקופתיות בהשתתפות ראש הממשלה, המשיב 3, נשותיהם ואחרים. מדובר בפעילות פרטית ואישית של ראש הממשלה הרואה בחשיפת פרטים אודותם חזירה למרחבו האישי ופגיעה בפרטיותו ובפרטיות בני שיחו. העובדה שישנו קשר חברי בין המשיב 2 למשיב 3 כבר ידועה, לפיכך מידע מפורט אודות פרטי פגישותיהם, אינו מידע לו זקוק הציבור ומהווה פגיעה חמורה בזכותם לפרטיות. ויודגש, עצם החברות בין המשיב 2 למשיב 3, יש בה עניין ציבורי, לאור תפקידיו של המשיב 2, ולפיכך אין המשיב 2 מטפל בענייניו של המשיב 3 וחברותיו במסגרת סמכויותיו המיניסטריאליות כאמור. ואולם כניסה לדל"ת אמות פרטיות המשיב 2, אין בה עניין ציבורי, והיא מציצנות גרידא.
44. יצוין כי רק לאחרונה נכתב בפסק דין של בית המשפט העליון כי יומנו של אדם הינו חומר אישי וכי יש בעובדה זו לסייע להגדרת בקשה לחשיפת מידע מתוכו כבקשה שיש בה כדי להוות פגיעה חמורה בפרטיותו של אדם (רע"א 382/16 ורדה רות יהל נ' פקיד השומה תל אביב 4 [פורסם בנבו, 13.7.16]).
- פגיעה בפרטיות של המשיב 3
45. לחלופין, גם אם יוחלט כי לאור תפקידו הציבורי של המשיב 2 ועל אף הפגיעה בפרטיותו- יש מקום לחשוף את המידע המבוקש, הרי שאין לחושפו מן הטעם שפוגע הוא בפרטיותו של מר אלוביץ- הלא הוא המשיב 3.
46. בשונה מן המשיב 2, המשיב 3 הינו אזרח פרטי, שאינו נושא בתפקיד שלטוני כלשהוא, ומשכך זכאי להגנה רבה יותר על פרטיותו מזו המוענקת לאיש הנושא בתפקיד ציבורי.
47. יש להפנות בהקשר זה לפסק דין שניתן לאחרונה בנסיבות עובדתיות כמעט זהות לעתירה הנוכחית. בעת"מ 28606-09-15 רביב דרוקר נ' הממונה על יישום חוק חופש המידע בנמשרד ראש הממשלה (פורסם בנבו, 26.7.16) עתר העיתונאי רביב דרוקר לקבל מידע על שיחות טלפון וקשרים חברתיים

שמנהל המשיב 2- הוא ראש הממשלה- עם העורך והבעלים של העיתון היומי "ישראל היום" אשר התנגדו מטעמים לפרסום המידע המבוקש באותו הליך (להלן: "המתנגדים"). לאחר שבית המשפט העליון קבע כי על בית המשפט לשמוע את עמדתם של המתנגדים בכל הנוגע לפרסום המידע, חזר בו השופט הנכבד ממסקנתו המקורית, והורה שאין למסור את המידע המבוקש לאור הפגיעה בפרטיותם של המתנגדים.

וכך נכתב בפסק הדין:

"לא מצאתי כי בנסיבות מקרה זה, העניין הציבורי העומד בבסיס הבקשה לקבלת המידע גובר על פני זכותם לפרטיות של המתנגדים (הם גם המתנגדים כהגדרתם כאן-הח"מ). תדירות שיחותיו של אדם עם חבריו נכלל במסגרת מעגל פרטיותו של אדם מן השורה המנהל קשרים חברתיים פרטיים כחלק ממסגרת חייו האישיים והפרטיים. לפיכך, ראוי להגן על פרטיותם של אנשים פרטיים המקיימים שיחות עם רעיהם שאינם מעוניינים כי יחשפו מספר הפעמים שהם שוחחו או ניסו לשוחח עמם.

בנסיבות המקרה פסק בית המשפט שאין מקום לחשוף את המידע המבוקש.

48. הוא הדין אף למקרה דנן. המשיב 3 הינו אדם פרטי המקיים קשרים חברתיים כחלק מחייו הפרטיים- ביניהם גם קשרים עם המשיב 2. ראוי להגן על פרטיותו של המשיב ולא לחשוף מידע אודות מועדי הפגישות שניהל בעבר או שינהל בעתיד עם המשיב 2 במסגרת קשרי החברות ביניהם.

ט. שיבוש התפקוד התקין של הרשות הציבורית

49. בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את העתירה, גם לאור זאת שחשיפת המידע תשבש את התפקוד התקין של מעון ראש הממשלה.

50. פגישותיו האישיות של ראש הממשלה מתועדות על ידי מעון ראש הממשלה אף על פי שאין חובה לעשות כן.

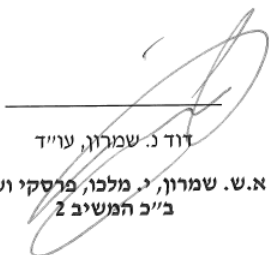
51. סעיף 9(ב) לחוק חופש המידע קובע שרשות ציבורית אינה חייבת למסור "מידע אשר גילוייו עלול לשבש את התפקוד התקין של הרשות הציבורית או את יכולתה לבצע את תפקידיה".

52. אם ייקבע שיש לגלות את המידע המבוקש, עלול הדבר לגרום לשיבוש התפקוד התקין של מעון ראש הממשלה כיוון שיתכן שבעקבות קביעה זו הליך תיעוד הפגישות האישיות של ראש הממשלה ייפסק. כמובן שלציבור יש אינטרס רב שפגישותיו של ראש הממשלה יתועדו ולפיכך גם מסיבה זו יש לדחות את העתירה.

י. סיכום

53. שלא כמטרתה המוצהרת, עתירה זו נועדה להתיש ולפגוע במשיב 2 ובמעמדו הציבורי, ומצטרף לנסיבות עבר של העותר. יש להתייחס לנסיבות הללו כאל שימוש לרעה בהליכי בית המשפט.

54. בשונה מהתמונה שמציג העותר, הסמכויות הנתונות בידי של המשיב 2 אינן מונעות ממנו להיפגש עם המשיב 3 כרעו וחברו האישי מזה כ-20 שנה.
55. משאין מניעה לקיום פגישות בעלות אופי חברתי ואישי כאמור, אין מקום להיעתר לבקשה לחשוף מידע אודות מועדים בהם נתקיימו פגישות אישיות אלה.
56. חשיפת מידע זה מהווה פגיעה בפרטיותו של ראש הממשלה וקל וחומר שמהווה היא פגיעה בפרטיותו של המשיב 3, אזרח פרטי אשר זכאי להגנה מוגברת לפרטיות. חפישת מידע זה אף עלולה לגרום לפגיעה בתפקודו התקין של מעון ראש הממשלה.
57. בשל כל האמור לעיל, בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את העתירה.
58. תצהיר החתום על ידי המשיב 2, מצורף לכתב תשובה זה.

דוד נ. שמרון, עו"ד
א.ש. שמרון, י. מלכו, פרסקי ושות'
ב"כ המשיב 2

ירושלים, 07 נובמבר 2016.

משרד ראש הממשלה מזכירות הממשלה החלטות הממשלה 2016
 העברת סמכויות משר התקשורת לשר צחי הנגבי

מזכירות הממשלה

החלטה מספר 1661 של הממשלה מיום 14.07.2016
 הממשלה ה-34 בנימין נתניהו

נושא ההחלטה

העברת סמכויות משר התקשורת לשר צחי הנגבי

מחליטים

1. בהתאם לסמכות הממשלה לפי סעיף 31(ב) לחוק יסוד: הממשלה, להעביר לשר צחי הנגבי את הסמכויות הנתונות לשר התקשורת על-פי-
 חוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

פקודת הטלגרף האלחוטי [נוסח חדש], התשל"ב-1972.

חוק הפצת שידורים באמצעות תחנות שידור ספרתיות, התשע"ב-2012.
 חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו, תש"ן-1990.

חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965.

חוק הקרינה הבלתי מייננת, תשס"ו-2006.
 חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - נתוני תקשורת), תשס"ח-2007.
 חוק סיווג, סימון ואיסור שידורים מזיקים, תשס"א-2001.

חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות, תשנ"ח-1998.

חוק אזורים חופשיים לייצור בישראל, תשנ"ד-1994.

אשר הפעלתו נדרשת בקשר עם אחד מאלה -

(1) עניינים הנוגעים למר שאול אלוביץ, חברת יורקום אחזקות בע"מ והחברות שבאחזקתם (להלן - קבוצת בזק).

(2) עניינים המשפיעים באופן מהותי על אחת מן החברות בקבוצת בזק.
 בכלל אלה, ייכללו -

(1) הפעלת סמכויות בתחומים שבהם חברה מקבוצת בזק מהווה מונופול, או עומדת בתחרות בלעדית (או כמעט בלעדית) עם חברה אחרת: ובכלל כך -

א. אסדרת תחום התשתית הקווית הנייחת ושירותי הטלפוניה הנייחת.
 ב. אסדרת השידורים הרב ערוציים.

(2) הפעלת סמכויות בקשר עם צו התקשורת (בזק ושידורים) (קביעת שירות חיוני שנותנת "בזק", החברה הישראלית לתקשורת בע"מ), התשנ"ז-1997.

2. בהתאם לסעיף 31(ב) לחוק יסוד: הממשלה, לבקש את אישור הכנסת להעברת הסמכויות כאמור.

ההחלטה התקבלה בהתאם לסעיף 19(ב) בתקנון לעבודת הממשלה.

הנוסח המחייב של החלטות הממשלה הינו הנוסח השמור במזכירות הממשלה.
 הנוסח המחייב של הצעות חוק ודברי חקיקה הנזכרים בהחלטות הינו הנוסח המתפרסם ברשומות.
 החלטות תקציביות כפופות לחוק התקציב השנתי.